

100

ครั้นถึงยามบ่าย แหกหรือทั้งหลายก็ทยอยกันมาที่จวนอยู่ชิงไห่
แขกที่เป็นบุรุษอยู่ทางด้านหน้า ส่วนสมาชิกในครอบครัวที่เป็นสตรี
ล้วนมุ่งหน้าตรงไปยังสวนดอกไม้ รอคูการแสดงและกินอาหารร่วมกัน
ก่อนที่งานเลี้ยงจะเริ่มต้น จึงซ่อนเต้ได้ให้หม่างกงน้อยนำของขวัญ
มามอบให้สูหยินผู้เฒ่าสกุลชี

สูหยินผู้เฒ่าสกุลชีคุกเข่าอยู่หน้าทุกคนด้วยสีหน้าซึ่งขังจริงจัง
กล่าวขอบพระทัย

ในเวลานั้นนอกจากหวาหยางที่เป็นองค์หญิงแล้ว สตรีคนอื่นๆ ที่อยู่
ที่นั่นล้วนมองดูสูหยินผู้เฒ่าสกุลชีด้วยสายตาคิฉะริษาที่นางมีบุตรชาย
เป็นฮ่องเต้ มีบุตรสาวเป็นสองเฮา ยังมีหลานชายอายุยังน้อยที่ได้รับการ
แต่งตั้งให้เป็นองค์รัชทายาทอีกคน ซาตินั้นนับว่าไม่ได้เกิดมาเสียเปล่าจริงๆ
ไม่ต้องทำอะไรความเจริญรุ่งเรืองมั่งคั่งก็ทยอยหลังไหลกันมาไม่รู้จบ

ว่ากันด้วยฐานะสตรีนอกวังหลวงคงมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่เห็นอกว่านาง
หลังหมางกงน้อยจากไป งานเลี้ยงทั้งสองฝั่งก็เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ

พวกสตรีชมการแสดง เหล่าบุรุษดื่มกันอย่างอึมเอม
ซีจิ้น ฉินจิ้งจิง และขุนนางบู๊วัยฉรรรจันั่งอยู่ด้วยกันโต๊ะหนึ่ง
ส่วนแขกอาวุโสคนสำคัญทั้งหลายมีอยู่ซึ่งโหวดูแลต้อนรับด้วยตนเอง
คนที่นั่งร่วมโต๊ะอยู่กับซีจิ้นล้วนเป็นมิตรสหายขุนนางที่เขาคบหา
สนิทสนมอยู่แต่เดิม บางคนฉินจิ้งจิงก็รู้จัก บางคนก็เพิ่งถูกซีจิ้นลาก
เข้ากลุ่มหลังพบเจอกัน

"การแข่งขันเมื่อครั้งที่แล้วราชบุตรเขยมีหน้ามีตายิ่งนัก ได้ยินว่า
เมื่อสองสามวันก่อนฝ่าบาทยังพระราชทานทวนทองเล่มหนึ่งให้กับ
ราชบุตรเขย ไม่ทราบว่ราชบุตรเขยพอจะมีเวลานำอาวุธพระราชทานนั้น
ออกมาให้ข้าชื่นชมบ้างได้หรือไม่"

"ใช่แล้ว คนที่ฝ่าบาทพระราชทานทวนล้ำค่าให้เมื่อครั้งที่แล้วคือ
แม่ทัพใหญ่ฉิน เห็นได้ชัดว่าฝ่าบาททรงตั้งความหวังกับราชบุตรเขย
ไว้ไม่น้อย!"

แม่ทัพใหญ่ฉินเป็นแม่ทัพผู้มีชื่อเสียงแห่งราชวงศ์นี้ ผู้ต่อต้าน
โจรสลัดวอไค่ว* อย่างกล้าหาญ ไม่ว่าจะชายแก่ผมขาวหรือว่าเด็กน้อย
ตัวเล็กๆ ล้วนไม่มีใครไม่รู้จักคนผู้นี้ ยามนี้อีกฝ่ายประจำการอารักขา
ด้านชายแดนตอนเหนืออยู่ที่เมืองจี้โจว

ฉินจิ้งจิงยิ้มกล่าว "ข้าไหนดเลยจะกล้าเอาตัวไปเทียบกับแม่ทัพใหญ่ฉิน
ทุกท่านหากสนใจ ครั้งหน้าข้าขอเป็นเจ้าภาพ เชิญทุกท่านดื่มสุรา"

* โจรสลัดวอไค่ว หมายถึงโจรสลัดญี่ปุ่น

"ราชบุตรเขยตรงไปตรงมา ยิ่งนัก มา พวกเรามาตีมันให้หมดซะ!"
 พวกบวชโดยเฉพาเหล่าขุนนางบู้พร้อมตัวอยู่ด้วยกัน ไม่ว่า
 จะพูดอะไรสุดท้ายก็ต้องยกจอกสุราดื่มตลอด ยิ่งไปกว่านั้นที่ดื่มยังต้อง
 เป็นสุราร้อนแรงด้วย หากซีจิ้นเตรียมไว้ก็แต่สุราทั่วไปไม่กี่ไห คงไม่แคล้ว
 ต้องได้ถูกสหายนางเหล่านั้้นหยันแย้

ผู้อื่นคารวะสุรา เงินจึงจะมีหรือจะปฏิเสธ

ซีจิ้นวันนี้เป็นเจ้าบ้านจึงถูกชวนดื่มอยู่ตลอด มือของเขากับเงินจึงจ
 แพบไม่เคยห่างจากสามสุรา หากใครกล้าพูดว่า 'ดื่มไม่ไหวแล้ว' คนอื่น ๆ
 ก็ยกเอาอีกคนมาหยันแย้อีกฝ่าย

แต่ไม่ว่าพวกเขาจะคอแข็งกันสักเพียงใด ท้องก็บรรจได้จำกัด
 หลังจากงานเลี้ยงดำเนินไปได้ครึ่งทาง เงินจึงงก็เอ่ยปากขอตัวไปห้องเวจ

"ราชบุตรเขย เข้าไปด้วย" ซีจิ้นยิ้มตามเขาไป

เงินจึงจมองอีกฝ่ายปราดหนึ่ง ก่อนจะชะลอผีให้ทำปล่อยให้ซีจิ้น
 นำทาง

คืนวันที่หกเดือนหนึ่งอากาศเหน็บหนาว จันทร์เสี้ยวลอยตัวอยู่บน
 ท้องฟ้า ยามสายลมพัดผ่าน โคมไฟที่แขวนอยู่บนระเบียงทางเดินก็
 ส่ายไหว่น้อยๆ แม้จะมีเสียงผู้คนพูดคุยกันอย่างคึกคัก แต่บรรยากาศ
 ก็ยังแผ่วไว้ด้วยความเงียบเหงาและวังเวงอยู่ดี

ถึงห้องเวจแล้ว

นี่เป็นห้องเวจที่จัดเตรียมไว้ให้แขกที่เป็นบวชโดยเฉพา มีฉากบังลม
 กันเป็นห้องเล็กๆ สองสามห้อง หลังแขกหรือใช้เสร็จพวกบ่าวรับใช้
 ก็สามารถเก็บไปทำความสะอาดได้ทันที

ยามนี้ห้องเวจว่างเปล่าไร้ผู้คน เงินจึงจเลือกห้องเวจห้องหนึ่ง

สี่จิ้นเข้าไปใช้ห้องที่อยู่ติดกัน

ทั้งสองคนไม่พูดไม่จา มีก็แต่เสียงน้ำ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงคล้าย
พวกเขาสองคนกำลังแข่งขันกัน

หลังผูกสายรัดเอวเสร็จ คนทั้งสองก็แทบจะออกมาพร้อมกันแล้ว
เดินไปล้างมือที่ชั้นล้างหน้า

สี่จิ้นเป็นเจ้าบ้านที่รู้จักต้อนรับแขก เขายกกาน้ำขึ้นรินน้ำลงใน
อ่างสำริดที่อยู่ตรงหน้าเงินจิ้งจก

เงินจิ้งจกทำเพียงยิ้มคราหนึ่ง ไม่ได้เอ่ยปากขอบคุณอันใด

สี่จิ้นล้างมือของตนเองเงียบๆ

เงินจิ้งจกล้างเสร็จก่อน เขาสะบัดมืออยู่สองสามที ทว่าขณะกำลัง
จะเดินไป ผ้าสีขาวผืนหนึ่งก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าอย่างรวดเร็ว พลั้วไหว
หล่นร่วงลงพื้นไม่ต่างอะไรกับละอองหิมะ

นั่นเป็นผ้าเช็ดหน้าสีขาวคอนข้างเก่าผืนหนึ่ง ด้านบนปักดอกไม้ต้น
สีแดงขนาดใหญ่ไว้ดอกหนึ่ง กินพื้นที่ตรงกลางไปแทบทั้งหมด ที่หอมลุ่ม
ซบดูนอยู่รอบๆ คือใบไม้สีเขียวเข้ม

ต่อให้เงินจิ้งจกไม่เข้าใจงานเย็บปักถักร้อยของสตรี เขาก็พอจะ
บอกได้ว่าฝีมือปักของสตรีเจ้าของผ้าเช็ดหน้าผืนนี้ไม่สู้ดีนัก

สี่จิ้นก้มตัวลงเก็บผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นขึ้นมาอย่างทะนุถนอม บัดฝุ่นที่
เปื้อนอยู่บนนั้นออกเบาๆ มองดูดอกไม้ต้นที่ปักอยู่บนผ้าแล้วยิ้มพุดกับ
เงินจิ้งจกเสียงแผ่ว

"ตอนหาหยางอายุแปดขวบนางเริ่มหัดปักผ้า ถึงนางจะไม่ชอบมัน
สักเท่าไร ทว่ากว่าจะปักดอกไม้ต้นออกมาได้สมบูรณ์สักดอกก็ไม่ใช่ง่าย
ดังนั้นนางจึงอดใจไม่ไหวที่จะอดมันให้ทุกคนได้ดู ไม่ว่าใครก็ต้องเอ่ยปาก

ชื่นชมว่านางปักได้ดังตามยิ่ง นางถึงจะพอใจ"

ความหมายแฝงของเขาก็คือผ้าเช็ดหน้าในมือตนผืนนี้เป็นผ้าเช็ดหน้า
ลายดอกโบตันผืนแรกที่หว่านหยางปักเองกับมือ

เงินจิ้งจกมองซีจิ้นปราดหนึ่ง จูๆ ก็ชิงเอาผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นไป!

ซีจิ้นสีหน้าเคร่งขรึม ยื่นมือหมายชิงมันกลับ!

เงินจิ้งจกถอยฉากออกไปก่อนสองสามก้าว เขายิ้มบอกกับอีกฝ่าย
"ข้าไม่รู้จักชื่นชมงานฝีมือ ทว่ายามนี้มือข้าเปียกน้ำ เช่นนั้นผ้าผืนนี้
ข้าขอยืมใช้หน่อยก็แล้วกัน" พุดจบเขาก็ใช้ผ้าผืนนั้นเช็ดมือตนเองอย่าง
ไม่ทะนุถนอม

ซีจิ้นไม่แม้แต่จะหยุดคิด เขาพุ่งตรงเข้าไปใส่เงินจิ้งจกทันที ผ้าเช็ดหน้า
ผืนนี้เขาเก็บไว้อย่างดีมานานสิบกว่าปีไม่เคยหยิบออกมาใช้เช็ดมือเช็ดเหงื่อ
จริงๆ เลยสักครั้ง แล้วเงินจิ้งจกมีหรือจะคู่ควร!

เขาหมายชิงผ้าเช็ดหน้ากลับ เงินจิ้งจกคล้ายนึกกลัวจึงยิ้มพลาง
ส่งคืนให้ ทว่าตอนซีจิ้นกำลังจะดึงกลับ เงินจิ้งจกกลับไม่ยอมปลปล่อยมือ

ผ้าเช็ดหน้าใหม่บอบบาง มีหน้าซำยังเก่าเก็บนานถึงสิบกว่าปี ภายใต้
การยื้อยุดดุจดุกระซากราวกับพยัคฆ์สองตัวกำลังสู้กันของขุนนางมีสองคน
จึงเกิดเสียงแควดดังลั่น ผ้าเช็ดหน้าฉีกขาดเป็นสองส่วน ด้ายหลุดร่อย
สะบัดไหวตามสายลมเย็นที่พัดผ่านหน้าต่างเข้ามา

ซีจิ้นโบหน้าคล้ายเซียว เขายังคงต้องการชิงอีกครั้งหนึ่งกลับไป

เงินจิ้งจกชักมือหลบ ยังไม่ทันที่ซีจิ้นจะมีท่าที่ตอบสนอง เขาก็ลงมือ
อย่างรวดเร็วคล้ายไม่แยแสใส่ใจ จัดการฉีกผ้าเช็ดหน้าในมือออกเป็น
ชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ซีจิ้นเหวี่ยงหมัดเข้าไป

เงินจิ้งจกเบี่ยงกายคว่ำหมัดของอีกฝ่ายไว้ "เป็นเพียงผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งเท่านั้น หวหายางยามนั้นยินดีมอบมันให้ท่าน หากตอนนี้ท่านไปขอนางใหม่อีกผืน นางย่อมยินดีมอบให้โดยไม่ต้องสงสัย"

ซีจิ้นมีหรือจะฟังถ้อยความซอแฉงของอีกฝ่ายไม่ออก เขามองเงินจิ้งจกด้วยสายตาเย็นชา

เงินจิ้งจกยังคงกุมข้อมือของซีจิ้นไม่ปล่อย "เรื่องระหว่างข้ากับนางท่านไม่คู่ควรจะรู้ แต่ข้าจะบอกท่านไว้เพียงอย่างหนึ่ง นางเคยบอกว่าทั่วหล้านี้บุรุษที่นางเคยมอบผ้าเช็ดหน้าให้ก็มีแต่ข้าเท่านั้น ดังนั้นความเป็นไปได้เกี่ยวกับผ้าเช็ดหน้าของท่านผืนนี้ย่อมมีเพียงสองประการหนึ่งนางไม่ได้ปักมันเอง สองท่านอาศัยจังหวะที่นางไม่ระวังขโมยมา หากเป็นอย่างแรก ขาดแล้วก็ขาดไป เหตุใดต้องคิดมากด้วย หากเป็นอย่างหลัง ท่านยังไม่คู่ควรเก็บมันไว้"

ซีจิ้นยิ้มหยัน "ข้าไม่คู่ควร แล้วท่านคู่ควรหรือไร หากไม่ใช่เพราะเงินเก้อเหล่า แม้แต่หน้าของนาง ท่านก็ไม่มีทางได้เห็น!"

"ใช่แล้ว ดังนั้นข้าจึงรู้สึกซาบซึ้งในบุญคุณของท่านพอยิ่งนัก และสาบานว่าชาตินี้จะกตัญญูต่อเขาไม่คลาย"

ซีจิ้นไม่เคยพบเจอใครที่หน้าหนาเช่นนั้นมาก่อน พอนึกขึ้นได้ว่าญาติผู้หนึ่งที่สูงศักดิ์หาใครเทียบไม่ได้ถูกบังคับให้ต้องแต่งงานกับบุรุษหยาบกระด้าง ไม่ว่าจะด้วยเพราะฤทธิ์สุราที่ดี หรือไม่อาจควบคุมอารมณ์โกรธได้ก็ตาม ซีจิ้นโยนผ้าเช็ดหน้าครึ่งผืนนั้นทิ้ง คิดจะลงมือเติมกำลัง

ขณะที่ซีจิ้นเหือดดาล เงินจิ้งจกกลับยังยิ้มพลางเอ่ยตอบได้อย่างแตกตื่น "ข้าก็เห็นว่าคุณชายผู้สูงส่งเช่นท่านจะใจคอกว้างขวางเสียอีก"

นี่ไม่ถึงว่าเทียบกับคนหยาบเช่นข้ากลับความอดทนต่ำยิ่งนัก วันนี้จะดีจะชั่วอย่างไรนี่ก็เป็นงานเลี้ยงจวนโหของพวกท่าน หากข้าถูกท่านทำร้ายบาดเจ็บขึ้นมาจริงๆ ท่านจะอธิบายกับท่านโหวและสุหยินผู้เฒ่าเช่นไร"

ซีจิ้นสนใจก็แต่จะลงมือ

เฉินจิ้งจกเอ่ยเสนอ "ไม่เช่นนั้นพวกเราไม่สู้หาที่ประลองกัน ที่นี่ไม่สะดวก ข้ากลัวจะพลังเปลวไปถูกของสกปรกอะไรเข้า พลอยทำนางแปดเปื้อนไปด้วย"

ซีจิ้นไม่อาจะรับความโกรธซึ่งภายในจิตใจ ทว่าภายใต้วามเคลื่อนไหวเคลื่อนไหวประโยคแล้วประโยคเล่าของอีกฝ่าย จู่ๆ เขาก็กลับกลายเป็นสงบนิ่ง ก่อนจะชักเท้าถอยหลัง รักษาระยะห่างกับเฉินจิ้งจก

เขายืนอยู่ในจุดที่แสงไฟส่องไปไม่ถึง หลบตาขยับข้อมือ

เฉินจิ้งจกหยิบผ้าเช็ดหน้าครึ่งผืนบนพื้นขึ้นมาแล้วฉีกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยต่อ

ซีจิ้นมองดูการเคลื่อนไหวของอีกฝ่าย จู่ๆ เขาก็ยิ้มออกมา "นางเคยมอบของขวัญวันเกิดให้ข้าตั้งมากมาย ต่อให้ท่านฉีกผ้าผืนนั้นทิ้งแล้วอย่างไรล่ะ"

"นางเห็นท่านเป็นญาติผู้พี่ เรื่องนี้ท่านรู้ดีกว่าใคร"

"ข้ายังรู้ว่านางไม่มีทางชอบท่าน"

เฉินจิ้งจกกล่าวว่า "นี่เป็นเรื่องของข้ากับนาง ไม่เกี่ยวข้องกับท่าน ท่านต่างหาก ภรรยาของตนเองผมมซุบจนจะกลายเป็นลำไผ่อยู่แล้ว หากเป็นชายชาติตรีจริงท่านก็ควรดีกับนางให้มากหน่อย"

"ท่านช่างรู้จักรักหยกถนอมบุปผาเสียจริง"

เงินจิ้งจกเดินไปหยุดอยู่หน้าตะเกียงดวงหนึ่ง ยกที่ครอบตะเกียงขึ้น แล้วทิ้งเศษผ้าในมือลงไป มองดูสะเก็ดไฟเผาเศษผ้าจนมอดไหม้กลายเป็น แก้วอย่างรวดเร็ว ครั้นพบว่าไม่มีเส้นด้ายอันใดหลงเหลือ เขาก็วางที่ครอบ กลับลงไปอีกครั้งก่อนจะหันกลับมา สองตาจ้องตรงไปที่ซีจิ้นพลางกล่าว

"เพราะนางใจอ่อน ไม่อาจทนดูผู้อื่นเป็นทุกข์ หากนางรู้ว่าอาการป่วย ของเถียนชือทั้งหมดล้วนมีท่านเป็นเหตุ ถึงตอนนั้นนางย่อมนึกคลื่นเหียน ซิงซัง ญาติผู้พี่เช่นท่านมีก็แต่จะทำให้นางนึกอยากอาเจียน"

ซีจิ้นยิ้มหยัน "ท่านย่อมพูดได้ง่ายดาย หากต้องแต่งกับสตรีที่ท่าน ไม่ชอบ ท่านจะทำดีกับนางได้อย่างนั้นหรือ"

"หากเป็นสตรีที่ข้าไม่ชอบ ข้าไหนเลยจะแต่งงาน"

ซีจิ้นส่งเสียงประชดออกจมูก

ที่ทาบทับอยู่เหนือหัวเงินจิ้งจกอย่างมากก็เป็นเก้อเหล่าคนหนึ่ง เท่านั้น แต่เขากลับต้องเผชิญหน้ากับสองเสา

ซีจิ้นปรารถนาจะอยู่กับญาติผู้น้อง เขาสามารถลวงเกินผู้คนทั่วหล้า แต่หนึ่งเดียวที่เขาไม่อาจเป็นปฏิปักษ์ด้วยคือสองเสาผู้เป็นอาหญิงของตน

สองเสาต้องการให้เขาแต่งงาน เขาไม่อาจไม่แต่ง นางถามท่านย่า ของเขาว่าเหตุใดเขาแต่งงานนานแล้วแต่กลับยังไม่มีบุตร เขาก็ได้แต่ต้อง ให้เถียนชือตั้งครรรภ์

เป็นเถียนชือที่ไม่เอาไหน ไม่อาจรักษาบุตรเอาไว้ได้ มีหน้าซำ ยังเศร้าหมองทุกซักระทมร่างกายอ่อนแอลงทีละน้อย ลำบากให้ญาติผู้น้อง ของเขาต้องเป็นห่วง

เงินจิ้งจกล้างมืออีกครั้ง เตรียมตัวเดินจากไป ทว่าก่อนออกพ้นประตู เขาก็หันมองไปทางซีจิ้นพลางกล่าว "มีคำพูดอยู่ประโยคหนึ่งที่ข้าต้องคืน

ให้ท่าน"

ซีจึนสี่หน้าเรีบเจยไร้ควมรู้สี่ก

เงินจึจจงพิจารณาคู่อีกฝ่ายขึ้นลงอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอยด้วยน้ำเสียง
เมินเจย "คนเช่นท่านไม่คู่ควรกับนางเลยแม้แต่น้อย"

ยังไม่ทันลึนเสียง เขาก็เลิกม่านเดินจากไป

ซีจึนนิ่งฟังเสียงผีเ้าของอีกฝ่ายที่กำลังห่างออกไปทีละน้อย

คนที่ต้องอาศัยบิดาถึงจะสามารถแต่งกับญาติผู้น้องของเขาได้
มีคุณสมบัติอะไรบอกว่าเขาไม่คู่ควรกับนาง!

หากไม่ใช่เพราะสองเฮาขัดขวาง หากไม่ใช่เพราะจึงชุ่นฮ่องตัวเอง
ก็โงะเขาฟังแต่คำของนาง หากยอมให้ญาติผู้น้องของเขาเล็กระหว่าง
เขากับเงินจึจจงจริง ญาติผู้น้องมีหรือจะต้องตาเงินจึจจง

ก็เหมือนกับที่องศรีชทายาทนับถือสองเฮาผู้เป็นมารดา ญาติผู้น้อง
ของเขาก็เช่นกัน ฮองเฮาให้นางลดตัวแต่งเข้าบ้านสกุลเงิน นางยอมได้แต่
กล้ากลืนควมอยู่ติธรรมออกเรือนไป

ครึนไกลัยามชวี งานเลียงจวนโหวกึสี่นสุดลง

ภายใต้การห้อมล้อมของท่านยายกับป้าสะใภ้ หวหายางมาถึงยัง
เรือนหน้า

เงินจึจจง อยู่ชิงโหว และซีจึนล้วนรออยู่ทีนั่น

หวหายางพิจารณาคูสี่หน้าของเงินจึจจงก่อนเป็นอันดับแรก นอกจาก
กลึนสุราทั่วทั้งตัวแล้ว อีกฝ่ายก็เหมือนไม่มีอะไรผิดแปกไปจากยามปกติ
ยั้งมองดูท่านลุงกับญาติผู้พี่ พวกเขาต่างก็ยิ้มอย่างอ่อนโยน

"ท่านลุง ท่านยาย เช่นนั้นพวกข้าขอตัวก่อน"

หว่าหยางยืนอยู่ข้างเงินจิ้งจก ยิ้มพลางกล่าวอ้อ

คู่ชิงไหวพิกหน้า ฮูหยินผู้เฒ่าสกุลซึ่งส่งสายตาเอ็นดูรักใคร่พลางสั่ง
พวกสาวใช้ให้ถือโคมไฟแทนผู้เป็นหลานสาว

หว่าหยางร่วมงานเลี้ยงมาทั้งวัน ตอนนี่เริ่มรู้สึกเหนื่อยล้าขึ้นมาบ้าง
แล้ว ครั้นขึ้นไปนั่งบนรถม้า นางก็ถอนหายใจออกมาเบาๆ

เงินจิ้งจกเดินตามเข้ามา นั่งลงบนตั่งอย่างรู้ความ

หว่าหยางอดพิณพิจารณาดูเขาไม่ได้ นางจดจำเรื่องราวที่เกิดขึ้น
ในคืนนี้เมื่อชาติที่แล้วได้แม่นยำ สายตาของเงินจิ้งจกที่เฝ้าสุราจ้องมอง
นางไม่ต่างอะไรกับสัตว์ร้ายมองดูเหยื่อ พร้อมจะกระโจนเข้ามาฉีกร่าง
ของนางออกเป็นชิ้นๆ

นางเคยเห็นเสด็จพ่อกระทำรุนแรงกับนางกำนัลกับตา ดังนั้นจึง
กลัวเงินจิ้งจกจะใช้กำลังกับตนเองเป็นที่สุด

แน่นอนว่าชาตินี้ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับเขาดีกว่าในเวลานั้น
มากโข เรียกได้ว่าแทบจะตอบสนองของความต้องการของเงินจิ้งจกได้
วันเว้นวัน ไม่ถึงขนาดไม่อาจตอบสนองความต้องการได้เลย

เงินจิ้งจกพึงรำเข้ากับมุมหน้าต่าง ยกมือขึ้นนวดขมับ คิ้วยาวๆ
ขมวดเข้าหากันแน่น

หว่าหยางเอ่ยถาม "ดื่มมากไปเลยรู้สึกไม่สบายหรือ"

เงินจิ้งจกมองนางปราดหนึ่งก่อนจะหลุบตาพูด "อืม ช่วงนี้ดื่มสุรา
ทุกวัน คืนนี้จู่ๆ ก็รู้สึกไม่สบายขึ้นมาเล็กน้อย"

หว่าหยางกำลังคิดจะบอกสมน้ำหน้า แต่ครั้งจำได้ว่าปูของพ่อสามี
นางเองก็เคยเกิดเรื่องเพราะดื่มสุรา ดังนั้นพอเห็นเงินจิ้งจกแสดงสีหน้า
ไม่สบายที่อยากจะพบพานเช่นนั้น นางก็กลืนคำพูดประชดประชันนั้น

กลับลงห้อง

ในรถม้ามีน้ำชาเตรียมไว้ หวาทายรินชาลงไปไปด้วยครึ่งหนึ่งแล้ว ยื่นส่งให้เขา

เฉินจิ้งจางมือข้างหนึ่งกำหน้าผาก มือข้างหนึ่งรับถ้วยชา เพียงแต่ เพราะเมาจนตาลายจึงแต่ะไม่ถูกถ้วย

หวาทายงได้แต่ขยับไปนั่งอยู่ข้างๆ เขา มือข้างหนึ่งประคองไหล่ มือข้างหนึ่งยกถ้วยชาจรดริมฝีปากของอีกฝ่าย

เฉินจิ้งจางมองนางไม่วางตา

หวาทายงฝืนทนกลืนสุราบนตัวเขาพลางพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา "พรุ่งนี้ไม่ว่ามีหรือไม่มีงานเลี้ยง ท่านปฏิเสธไปเสียให้หมด"

เฉินจิ้งจางยังคงมองดูนาง

หวาทายงไหนเลยจะเคยปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่นมาก่อน แคยกถ้วยชานางยังรู้สึกเหนียว ดังนั้นจึงเร่งให้เขารับดื่ม

เฉินจิ้งจางดื่มรวดเดียวจนหมด

ตอนหวาทายงหันกลับไปวางถ้วยชา ลูๆ เฉินจิ้งจางก็โอบกอดนาง จากทางด้านหลัง แนบชิดจนหมวกที่เย็บติดอยู่กับเสื้อคลุมของนาง ขยับไหวถูไถไปมา

"วันนี้ข้าอยากนอนกับองค์หญิง"

หวาทายง "..."

ที่ลอยละล่องออกมาตามลมหายใจของคนทั้งคู่ กลิ่นสุราจางๆ อบอวลอยู่ใน
ภายใน ม่านโปร่งยับไหวแผ่วเบาคล้ายถูกรมจนเมามาตามไปด้วย

เมื่อเสียงเคาะไม้บอกยามไฮ่* บนถนนที่อยู่ข้างนอกดังลอยมาจาก
ไกลๆ เงินจิ้งจกก็ดึงผ้าห่มกลับขึ้นมาอีกครั้ง กอดองค์หญิงไว้ภายใน
อ้อมแขน

ใจเขาเต้นไม่เป็นลำดับรัวกลอง จังหวะของมันดังผ่านแผ่นหลัง
ของหวาหยาง สอดประสานอยู่กับเสียงหัวใจเต้นของนาง

คล้ายยามที่เสียงคำรามของพายุฝนผ่านพื้น เหลือทิ้งไว้ก็แต่
ความเยียบสงัด

ถึงนางจะนอนหันหลังให้เขา แต่ก็ยังคงได้กลิ่นสุราที่แผ่อยู่กับ
ลมหายใจของชายหนุ่ม นางเคยรังเกียจมันมาก่อน ทว่ายามนี้บางที
อาจเพราะคุ่นชินแล้วจึงไม่ได้ใส่ใจมากมายเพียงนั้นอีก

นางนี่ก็อยากพูดอะไรบางอย่าง แต่ครั้นเอ่ยปากเสียงกลับแหบพร่า
ชวนประหลาดใจ ทว่าเงินจิ้งจกกลับลุกขึ้นก่อน เขาหยิบเสื้อตัวในขึ้นมา
คลุมกายแล้วเดินไปรินน้ำชามาให้นาง

หวาหยางกระชับผ้าห่ม หันกลับมามองดูก็เห็นเงินจิ้งจกถือกาไว้
อย่างมั่นคง หลังจากรินน้ำชาเสร็จก็เดินตรงมาทางนี้อีกครั้งราว

ครั้นผ่านม่านโปร่งเข้ามา หวาหยางก็มองเห็นใบหน้าหล่อเหลา
องอาจของอีกฝ่ายได้อย่างชัดเจน รวมถึงนัยน์ตากระจ่างใสไม่มีเค้าของ
คนเมาสุราแม้แต่หย่อนั้น

"เหตุใดถึงมองข้าเช่นนั้น" เงินจิ้งจกนั่งลง ยื่นส่งถ้วยชาไปตรงหน้า
นางพลางเอ่ยปากถาม

* ยามไฮ่ คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

หว่าหยางดื่มน้ำชาก่อน ครั้นรู้สึกสบายคอนางก็นอนหลับบนเตียง
อีกครั้งแล้วถามเขา "ตอนอยู่ในรถม้าท่าทางเมามายคล้ายไม่สบายนั้น
ท่านเสแสร้งใช่หรือไม่"

เฉินจิ้งจางเพียงยกยิ้มไม่ตอบอะไร

หว่าหยางถลึงตาใส่ "ได้ใจไปเถอะ ครึ่งหน้าหากท่านเมามอดสติไป
ก็อย่าหวังว่าข้าจะใจอ่อน"

"คราวหน้าก็ไว้คราวหน้าค่อยว่ากัน อย่างน้อยคืนนี้ข้าก็อิ่มเอมแล้ว"

หว่าหยางไม่สนใจเขาอีก

เฉินจิ้งจางไปเก็บของ อีกทั้งยังช่วยนางเช็ดเนื้อเช็ดตัวรอบหนึ่ง
หลังจากเสร็จสิ้นเขาก็มุดกลับเข้ามาในผ้าห่มอีกครั้ง โอบกอดนางไว้ใน
อ้อมแขนต่อ

หว่าหยางแนบร่างอยู่กับอกอุ่นของอีกฝ่าย เพียงไม่นานก็ผล็อย
หลับไป

องค์หญิงที่กำลังหลับไหลเนื้อตัวอ่อนคลายตามสัญชาตญาณ
อ่อนปวกเปียกยิ่งกว่ายามใด

เฉินจิ้งจางบรรจงจูบผมของนางเบาๆ

วันที่สิบห้าเดือนหนึ่ง พวกชาวบ้านจัดงานโคมไฟ ในวังหลวงเองก็
เช่นกัน โดยในครั้งนี้เชิญเฉพาะเชื้อพระวงศ์และญาติสนิทของราชวงศ์
เท่านั้น

ครั้นพักกลางวันผ่านพ้น หว่าหยางก็เตรียมเดินทางเข้าวัง เฉินจิ้งจาง
ยื่นกรานจะตามนางไปด้วย หว่าหยางเองก็ทำตามที่รับปากไว้ก่อนหน้า
ไปรับหวานอ้อที่เรือนกวนเฮ่อถึง

เงินปอจกกับอวีชีวล้วนอยู่ด้วย

อวีชีวมองบุตรสาวที่แต่งกายงดงามพลางบอกกับหว่านหยาง "หว่านอ้อได้รับพระเมตตาจากองค์หญิง อายุยังน้อยก็สามารถเข้าวังไปเปิดหูเปิดตาได้ แม้แต่ท่านแม่ก็ยังบอกว่าเด็กๆ ในบ้านนางมีวาสนาที่สุด"

หว่านหยางแยมยิ้ม "ท่านพ่อท่านแม่เองก็เดี๋ยวก็ต้องเข้าวังเช่นกัน ต่อให้ข้าไม่พาหว่านอ้อไป นางก็สามารถตามท่านแม่ไปได้"

หว่านอ้อเอ่ยขึ้นว่า "ทว่าการที่คืนนี้ท่านปู่กับท่านย่าสามารถเข้าไปชมโคมไฟในวังหลวงได้ นั่นก็เป็นเพราะบารมีของท่านอาสะใภ้สิ"

เงินจิ้งจกเอ่ยขัด "อาศัยบารมีของข้าต่างหาก หากไม่ใช่ข้าหน้าตาหล่อเหลาได้เป็นราชบุตรเขย พวกเขาหรือจะเกี่ยวดวงเป็นญาติกับฮ่องเต้และฮ่องเฮาได้"

เงินปอจกทางตากระตุก

อวีชีวหน้าแดงแทนผู้เป็นน้องเขย มองไปทางองค์หญิงด้วยสีหน้าท่าทางกระอักกระอ่วน

หว่านหยางจูงมือน้อยๆ ของหว่านอ้อ "พวกเราไปกันก่อนเถอะ ให้ราชบุตรเขยที่ม้าตามรถม้าของพวกเราไป หน้าเขาหนาราวกับกำแพงเมืองเช่นนี้ ต่อให้ต้องลมก็ไม่มีทางเป็นอะไรได้"

หว่านอ้อยิ้มมองดูท่านอาสี่ ก่อนจะเดินตามองค์หญิงผู้เป็นอาสะใภ้ไป

เงินปอจกใช้สายตาเตือนน้องชายให้รู้จักสำรวจม້าย

เงินจิ้งจกราวกับมองไม่เห็น เขาหันไปพยักหน้าให้พี่สะใภ้ใหญ่ คราหนึ่งก่อนจะหันเดินจากไป

อวีชีวยืนอยู่ที่หน้าประตู มองดูคนทั้งสามเดินจากไป พอนึกถึง

คำพูดของเงินจิ้งจกเมื่อครุ่นงาก็ยิ้มหันไปบอกกับผู้เป็นสามี

"เวลาอยู่กับสองคนองค์หญิงต้องดีกับน้องสี่ไม่น้อยแน่ไม่อย่างนั้น
น้องสี่ไหนเลยจะกล้าเอ่ยปากล้อเล่นเช่นนั้น"

"อะไรดีอะไรไม่ดี ปากของเขานั้นมีหูรูดอะไรกับใครเสียทีใด"

คนที่ถูกเชิญเข้าร่วมงานเลี้ยงในวังคืนนี้ล้วนเป็นเหล่าเชื้อพระวงศ์
และญาติสนิท ไม่มีการแบ่งแยกที่นั่ง ทุกคนต่างล้วนนั่งดูการแสดงอยู่ใน
อุทยานหลวง

แต่ถึงอย่างนั้นที่นั่งก็ยังมิห่างมีชิด คนที่สามารถนั่งอยู่ข้าง
จิ้งชุ่นฮ่องได้กับสี่องค์เขาได้ล้วนเป็นพระสนมคนโปรดกับเชื้อพระวงศ์
ร่วมสายเลือดที่แท้จริงเท่านั้น แม้แต่ราชบุตรเขยอย่างเงินจิ้งจกก็ยัง
ต้องนั่งห่างจากหว่านหางออกมาประมาณหนึ่ง

ตุนเกอเออร์บุตรชายขององค์หญิงหนานคังคืนนี้อายุครบห้าเดือน
เต็มพอดี เนื้อตัวอวบอ้วนจ้ำม่ำ ใบหน้าเล็ก ๆ แดงระเรื่อน่ารักน่าใคร่
โดยเฉพาะตาโตๆ ดำขลับคู่นั้น

ถึงจิ้งชุ่นฮ่องเต้จะมีอำนาจสูงสุดในแผ่นดิน แต่ก็ป็นมนุษย์ปุถุชน
คนธรรมดาคนหนึ่ง ยามนี้เพราะอายุมาก บุตรชายบุตรสาวล้วนเติบโต
แล้ว จึงได้แต่โอบกอดเอ็นดูหลานตัวน้อย

อย่าคิดว่าจิ้งชุ่นฮ่องเต้จะยังคงคิดแค้นเมียงเหยียนซึ่งอยู่ พระองค์
ยามนี้เอ็นดูหลานชายที่เพิ่งเกิดมาไม่นานคนนี้เป็นที่สุด กำลังอุ้มอีกฝ่าย
ไว้อยู่ในอ้อมแขน

หลินกั๋วเพ่ยรู้สึกลึกได้หน้ายิ่ง นางยิ้มถาม "ฝ่าบาททรงคิดว่าตุนเกอเออร์
เหมือนผู้ใดเพคะ หม่อมฉันว่าคล้ายเหยียนซึ่ง ทว่าหนานคังกลับบอกว่า

คล้ายนาง"

จึงซุ่นฮ้องเต้พิจารณาดูหลานชายอย่างละเอียดก่อนจะพูดอย่างทอดถอนใจ "ทุกคนต่างบอกว่าหลานชายล้วนคล้ายผู้เป็นลุง คำพูดนี้ นับว่ามีเหตุผลอยู่ คิ้วตาของคุณเกอเออร์เหมือนอวี้อองตอนเด็กๆ ไม่ผิด"

อวี้อองเป็นบุตรชายคนแรกของจึงซุ่นฮ้องเต้ที่อยู่รอดจนครบขวบปี ในเมื่อเป็นเช่นนั้นความรู้สึกเอ็นดูรักใคร่ที่จึงซุ่นฮ้องเต้มีต่ออวี้อองจึงมากเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนอวี้อองเกิดนั้นซีสองเฮายังไม่ได้เข้าวัง หลินกั๊ยเพี้ยยามนั้นเรียกได้ว่าเป็นที่โปรดปรานยิ่งยวด หากไม่ใช่เพราะเกรงว่าแต่งตั้งรัชทายาทเร็วเกินไปอวี้อองตัวน้อยจะแบกรับไม่ไหว เป็นเหตุให้เสียชีวิตก่อนวัยอันควรแล้วละก็ จึงซุ่นฮ้องเต้อาจแต่งตั้งอวี้อองเป็นรัชทายาทไปแล้ว

เพิ่งเกิดไม่รับร้อนแต่งตั้ง ต่อมาไหนเลยจะต้องรับร้อน ไร้รอยเติบโตอีกหน่อยก็ได้แล้วค่อยว่ากันอีกที

หลังจากนั้นซีสองเฮาก็เข้าวังมา

พอเห็นซีสองเฮา จึงซุ่นฮ้องเต้ก็ราวกับได้เห็นนางฟ้านางสวรรค์เอ็นดูรักใคร่อีกฝ่ายเป็นที่สุด ซีสองเฮาเพิ่งตั้งครรภได้ไม่เท่าไร พระองค์ก็แต่งตั้งอีกฝ่ายขึ้นเป็นสองเฮา ต่อให้ลูกในท้องของสองเฮาเป็นสตรี จึงซุ่นฮ้องเต้ก็ไม่ได้รู้สึกผิดหวังแต่อย่างใด กลับเอ็นดูรักใคร่หวาหยางผู้เป็นธิดาอย่างยิ่ง ในเวลานั้นถึงเหล่าขุนนางใหญ่ต่างเสนอให้พระองค์แต่งตั้งอวี้อองเป็นรัชทายาท ทว่าจึงซุ่นฮ้องเต้กลับมีอาจตั้งใจปิดโอกาสซีสองเฮา

ทว่าหลังจากที่ซีสองเฮาให้กำเนิดหวาหยาง หลายปีผ่านไปท้องของนางก็ไม่มีอาการเคลื่อนไหวใดๆ อีก ก่อนที่ท้องครีษทายาทตัวน้อยจะเกิด

อวี้อ่องก็อายุสิบสองแล้ว

ทุกปีขุนนางใหญ่ทั้งหลายต่างเอ่ยปากเสนอเรื่องแต่งตั้งรัชทายาทอันที่จริงในช่วงปีหลังๆ จิ้งซุ่นฮ่องเด็กริเริ่มหวนไหวเช่นกัน

ปัญหาคืออวี้อ่องไม่เอาถ่าน เรียนหนังสือหัวสมองก็ไม่ปราดเปรื่องฝึกยุทธ์หรือก็ไม่อดทนต่อความยากลำบาก

ถึงจิ้งซุ่นฮ่องเด็จะโปรดปรานบุตรชายเพียงหนึ่งเด็ยวันนี้ แต่ก็นึกโมโหที่อีกฝ่ายไม่เอาไหน ทุกครั้งที่อาร์มณดีแวะไปทดสอบความก้าวหน้าของอวี้อ่อง พระองค์ลั่นถูกหัวสมองที่มึมของเขาคำเอาโมโหแทบตาย

หากจะบอกว่าอวี้อ่องไม่ฉลาด ทว่ากับเรื่องการแสวงหาความสำราญเขากลับไม่เป็นสองรองใคร!

นี่ก็คือแบบอย่างของผู้ที่ไม่ใส่ใจที่จะอยู่บนวิถีทางที่ถูกต้อง ยิ่งเป็นเช่นนี้จิ้งซุ่นฮ่องเด็ก็ยังไม่อยากแต่งตั้งบุตรชายคนนี้ให้เป็นรัชทายาทต่อให้สุดท้ายไม่มีบุตรชายคนอื่นจริง พระองค์ก็ต้งขัดเกล้าฝึกฝนนิสัยจิตใจของผู้เป็นบุตรชายให้มากเสียก่อน

หลังจากนั้นซีฮองเฮาก็ให้กำเนิดบุตรชายคนที่สองแก่จิ้งซุ่นฮ่องเด็

ผู้คนล้วนล้าเอียง ตอนอวี้อ่องเพิ่งเกิดใหม่ๆ จิ้งซุ่นฮ่องเด็กังวลกลัวผู้เป็นบุตรชายจะวาสนาน้อย แแบกรับบารมีของตำแหน่งองค์รัชทายาทไม่ไหว แต่พอกับบุตรชายตัวน้อยของซีฮองเฮา จิ้งซุ่นฮ่องเด็กลับลืมเรื่องพวกนั้นไปเสียสิ้น องค์ชายรองเพิ่งครบเดือน จิ้งซุ่นฮ่องเด็ก็มีราชโองการแต่งตั้งออกมาทันที!

องค์รัชทายาทน้อยเป็นโอรสของฮองเฮา ยิ่งไปกว่านั้นตัวซีฮองเฮาเองก็ยังสามารถเป็นผู้ทรงธรรม ขุนนางใหญ่ทั้งบุนบู้ล้วนให้การยอมรับ ดังนั้นพวกที่คัดค้านที่มีอยู่ไม่มากนักจึงไม่อาจทำอันใดได้

องค์รัชทายาทน้อยเองก็มานะบากบั่น เพียงอายุสามสี่ขวบก็เผยให้เห็นถึงอัจฉริยภาพแล้ว จึงซุ่มซ่อนแต่นั้นวันก็ยิ่งมั่นใจในตัวเลือกของตน แต่ถึงอย่างไรฝ่ามือกับหลังมือก็ล้วนเป็นเนื้อเดียวกัน จึงซุ่มซ่อนตัวเองก็เฝ้าดูอวี้อองเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะอวี้อองที่หลายปีมานี้กลายเป็นอ๋องไปปกครองดินแดนศักดิ์นา ไม่อาจแสดงความโง่เขลาต่อหน้าพระองค์ได้อีก ดังนั้นที่จิ่งซุ่นฮ่งเต๋จัดจำได้ส่วนใหญ่จึงล้วนเป็นเรื่องดี ๆ ของอวี้ออง คือนี่เหล่าเชื้อพระวงศ์อยู่กันพร้อมหน้า จะขาดก็แต่อวี้อองเท่านั้น ยิ่งเห็นหลานชายที่หน้าตาคล้ายอวี้ออง จิ่งซุ่นฮ่งเต๋มีหรือจะไม่ได้คิดถึงไม่ทอดถอนใจ

หลินก๊วยเพยอาศัยจังหวะนี้ปาดเช็ดเหงาตา ก็มหน้าทำท่าครุ่นคิด ครั้นที่ฮองเฮาเห็นเช่นนั้นนั้นก็กล่าวกับจิ่งซุ่นฮ่งเต๋ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "จะว่าไปอวี้อองก็เป็นท่านลุง แต่กลับยังไม่เคยพบเจอหน้าหลานชาย หลานสาวสักครั้ง เทศกาลตรุษขุนนี่ฝ่าบาทมีผู้เรียกอวี้อองกลับเมืองหลวง มาร่วมเทศกาลด้วยดีหรือไม่เพคะ"

จิ่งซุ่นฮ่งเต๋เองก็คิดเช่นนั้น แต่ถึงอย่างนั้นพระองค์ก็ยังคงลอบชำเลืองมองเงินถึงเจี้ยนที่นั่งอยู่ไกลๆ ปราดหนึ่ง

ยามนี้ที่พระองค์เห็นไม่ใช่แค่เพียงเงินถึงเจี้ยน แต่เป็นสภาขุนนางทั้งหมด ขุนนางบุนนึ่งทั้งปวง

อ๋องเจ้าศักดิ์นาหากไม่มีราชโองการยอมไม่อาจเข้าเมืองหลวง นี่เป็นกฎที่บรรพชนตั้งไว้ มีไว้เพื่อป้องกันไม่ให้ร่วมมือกับขุนนางในเมืองหลวง ก่อกบฏ

ในเมื่อต้องป้องกัน พระองค์ในฐานะฮ่องเต้ย่อมไม่อาจสุ่มสี่สุ่มห้า มีราชโองการตามตัวอวี้อองกลับมา ขนาดอดีตฮ่องเต้ก่อนสวรรคตก็ยัง

ตลอดทางที่เดินมาจะว่าไปก็มีอยู่หลายจุดที่งดงามเหนือกว่าที่นี้

นางได้แต่บอกกับตนเองในใจ ไม่กล้านึกสงสัยในการตัดสินใจขององค์หญิง

"นานมากแล้วที่ไม่ได้เล่นน้ำแข็ง ข้าจะไปเดินเล่นบนน้ำแข็งสักครู่" หลังจากนั่งอยู่พักหนึ่ง จู่ๆ หวหายางก็ลุกขึ้น เดินตรงไปยังผืนน้ำแข็ง เจาเยวี่รีบจับผู้เป็นนายไว้ "องค์หญิง น้ำแข็งทางนี้บางมากเพคะ หากองค์หญิงประสงค์จะเล่นจริงๆ เช่นนั้นพวกเราไปเล่นกันที่อื่นดีกว่า!"

ตอนบ่ายนางกับองค์หญิงเข้าวังมาด้วยกัน สิ่งที่องค์หญิงสังเกตเห็น นางมีหรือจะไม่เห็น

หวหายางเอ่ยว่า "ที่อื่นผู้คนพลุกพล่าน ข้าเลือกที่นี่ก็เพราะมันเงียบสงบ"

เรื่องที่องค์หญิงยื่นกรานว่าจะทำ เจาเยวี่ไหนเลยจะขวางได้ สุดท้ายนางจึงทำได้เพียงประคองแขนผู้เป็นนายเดินไป

ในตอนแรกหวหายางทำก็แต่เพียงเดินไปเดินมาอยู่บริเวณชายขอบ รองเท้าปักส้นหนาๆ ย่ำอยู่บนพื้นน้ำแข็งเกิดเป็นเสียงทึบๆ

ไม่ว่านางจะไปที่ใดเจาเยวี่ล้วนไม่ยอมห่างจากนางแม้เพียงครึ่งก้าว หวหายางชำเลืองดูมือของเจาเยวี่ ในใจก็อดนึกสงสัยไม่ได้

การคัดเลือกชีวิตนี้มีกฎเกณฑ์ปฏิบัติทุกครั้งเสด็จพ่อจะมีราชโองการ หลังเฉลิมฉลองเทศกาลหยวนเซี่ยวจบสิ้น ชีวิตใหม่ที่ได้รับการคัดเลือกจากที่ต่างๆ ต้องใช้เวลาหนึ่งเดือนในการเดินทางมายังเมืองหลวง หลังจากนั้น ก็ใช้เวลาอีกหนึ่งเดือนเพื่อฝึกหัดเรียนรู้ขนบธรรมเนียมนิยมรวมถึงกฎต่างๆ ภายในวังหลวง กว่าจะถูกนำตัวมาให้ฮ่องเต้ฮ่องเฮาคัดเลือกอีกครั้งก็เข้าสู่ช่วงใบไม้ผลิอากาศอบอุ่นดอกไม้เบ่งบาน คนงดงามกว่าบุปผาแล้ว

ขอเพียงนางขัดขวางการคัดเลือกชีวหน้าที่ในครั้งนี้สำเร็จ ลดจำนวนสาวงามกลุ่มใหม่ไปได้สักกลุ่ม โอกาสที่เสด็จพ่อจะแสวงหาความสำราญอย่างไม่มีขีดจำกัดก็ย่อมลดน้อยลงไปด้วย

วันหน้าจะเป็นเช่นไรหาหยางไม่มีเวลาสนใจอีกแล้ว งานเร่งด่วนของนางในยามนี้คือทำลายหายนะที่จะพรากชีวิตเสด็จพ่อตอนเดือนห้าปีนี้ให้สำเร็จ!

เสด็จพ่อเป็นผู้โอบอ้อมอารี ขอเพียงนางไม่เป็นอะไรมาก ย่อมไม่มีทางลงโทษเฉาวันกับเฉาเยวียอย่างหนัก

ไกลออกไป เฉาวันถือคิมไฟ เดินจิ้งจกเดินตามนางอยู่ทางด้านหลัง สระเลี้ยงปลาแบ่งออกเป็นสองฝั่ง ระหว่างกลางต้องเดินข้ามผ่านสะพานหิน

เดินจิ้งจกยังอยู่ห่างจากหัวสะพานทางด้านนี้อีกสองสามจั้ง ตอนมองลอดผ่านกิ่งไม้แห้งไป เขามองเห็นหวาทหยางกับเฉาเยวียยืนอยู่บนผืนน้ำแข็ง

หวาทหยางห่อคลุมร่างอยู่ใต้เสื้อคลุมขนจิ้งจกสีดอกไผ่ถึง นางวิ่งอยู่บนผืนน้ำแข็งคล้ายหงุดหงิดที่เฉาเยวียคอยติดตามไม่ห่าง

ขณะที่นางหันมา สายตาของคนทั้งสองก็ประสานเข้าด้วยกัน

เดินจิ้งจกที่กำลังกังวลว่าผืนน้ำแข็งทางด้านนั้นเปราะบางไม่มั่นคง ลู่ๆ เขาก็เห็นหวาทหยางยิ้มให้

ถึงในเวลานี้พวกเขาจะสนิทสนมกันนับครั้งไม่ถ้วนยามค่ำคืน ทว่ากลับมีน้อยครั้งนักที่องค์หญิงผู้สูงส่งเยอหยิ่งจะยิ้มหยาดยิ้มเยี่ยงบุปผาให้เขา รอยยิ้มที่เขาเห็นส่วนใหญ่มักเป็นรอยยิ้มหยันเยี้ยยามต่อปากต่อคำกันมากกว่า

ทว่าคืนนี้รอยยิ้มของนางกลับทำเอาพระจันทร์บนท้องฟ้าและโคมไฟบนกิ่งไม้ห่มหมองไปหมดสิ้น

ขณะที่เงินจิ้งจกกำลังใจลอย ลู่ๆ เรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น
ผืนน้ำแข็งได้ฝ่าเท้าแตกออก ทำให้องค์หญิงตกลงไปในน้ำทันใด!
เฉาเวียรีบพุ่งเข้าไป นางจึงหล่นลงไปพร้อมกับองค์หญิง
โคมไฟในมือของเฉาเวียหล่นร่วง

ก่อนที่เสียงกรีดร้องตกใจของนางจะดังแหวกรัตติกาลยาวนาน
เงินจิ้งจกก็พุ่งออกไปแล้ว

หว่าหยางหนาวสะท้าน นับตั้งแต่เล็กจนโตนางไม่เคยพบพานกับ
ความหนาวเหน็บเช่นนี้มาก่อน

น้ำที่มีก้อนน้ำแข็งปะปนกลบร่างของนางมิด ภาพที่หว่าหยาง
มองเห็นตรงหน้าคือโถงตั้งโถงศพสามห้องที่มีธงสีขาววางเรียงรายอยู่
เต็มไปหมด กับภาพหิมะโปรยปรายเต็มท้องฟ้าตอนพวกเงินเซียวจถูก
เนรเทศออกจากเมืองหลวง

ทันใดนั้นเอวของนางก็ถูกรัดแน่น นางถูกคนพาโผล่พ้นผืนน้ำ

ภาพเหล่านั้นจางหาย ฟันของนางกระทบกันดังก็๊กๆ ไม่หยุด ใบหน้า
ของเงินจิ้งจกที่ซุ่มซอกไปด้วยน้ำเย็นเยียบในเวลานี้เทียบกับตอนรู้ว่านาง
ถูกเชี้ยงอ่องรังแกในยามนั้นเรียกได้ว่าเคร่งขรึมกว่ากันมาก

守寡后我重生了 4

Shou Gua Hou Wo Chong Sheng Le 4

ชาตินี้ข้าจะรักท่านให้มาก 4
เชี่ยวชาญเหริน เขียน
สนสราญ แปล

จำนวน 408 หน้า
ราคา 459 บาท

《守寡后我重生了》(Shou Gua Hou Wo Chong Sheng Le)

Copyright © 笑佳人 (Xiao Jia Ren)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3424-8

ภาพประกอบ 桃可可

ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

**' هواหยาง ' ไม่อยากประสพกับความสูญเสียอีกต่อไป
ชาตินี้นางจะทำทุกวิถีทางเพื่อเลี่ยงความตายให้สามี!**

ชาติที่แล้ววี่อ๋องก่อกบฏจนทำให้ **' เอินจิ้งจง '** ต้องสิ้นชีพในสนามรบ
นางจึงหาวิธีป้องกันอย่างรอบคอบไม่ให้เกิดเหตุการณ์นั้นอีกครั้ง
แต่ก็ไม่อาจหยุดยั้งความกระหายในบัลลังก์ของวี่อ๋องได้อยู่ดี

ถึงจะบอกให้พ่อสามีเตรียมการรับมืออย่างพร้อมสรรพเพียงใด
นางก็ยังคงไม่วางใจที่จะปล่อยสามีให้เดินทางไปออกรบตามลำพัง
แม้องค์หญิงที่รักความสะอาดยิ่งยวดอย่างนาง
จะต้องไปใช้ชีวิตลำบากในค่ายทหารแล้วอย่างไร

เรื่องเดียวที่นางต้องทำคือปกป้องชีวิตของเอินจิ้งจง!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
Tns. 02 840 4888
www.jamsai.com

กดลองอ่าน

พวงแก้วรัก
ISBN 978-616-06-3424-8

9 786160 634248

ราคา 459 บาท